

[Erik Appel.]

efter der aabnes Mulighed for, at Tiltale kan undlades. Jeg gaar ud fra, at denne Mulighed ikke blot tager Sigte paa en bestemt Gruppe af danske Statsborgere, men gælder alle. Under Hensyn til de Bemærkninger, som ledsager Udvalgsbetænkningen, maa jeg udtale, at jeg ogsaa gaar ud fra, at Muligheden for Ikke-Tiltale gælder alle Borgere, uanset om de har overskredet Myndighedsalderen.

Ud fra denne Opfattelse kan jeg stemme for det saaledes ændrede Lovforslag. Som yderligere Motivering kan jeg slutte mig til de af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard fremførte Bemærkninger.

Sluttelig ønsker jeg, at det Tidsrum i vort Folks Historie, som denne Lov vil bære et sørgeligt Vidnesbyrd om, maa afløses af et nyt Tidsrum med et i haarde Tider utret, men derefter genfødt, frit, folkeligt Danmark.

Aksel Møller: Det er ogsaa magtpaaliggende for mig at gøre et Par Bemærkninger i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, før det ved Afstemningen efter anden Behandling faar en Form, som formentlig bliver den endelige.

Der er jo ingen af os — det er blevet sagt ofte under de Forhandlinger, der har fundet Sted her —, som ikke er klar over, at denne Straffelov imødeses med Forventninger af Befolkningen. En stor Del af den Utaalmodighed, som har behersket Sindene, vil forhaabentlig forsvinde ved Forslagets Ophøjelse til Lov. Lovens Strenghed vil blive følt som en Retfærdighedshandling, der ikke lader nogen Tvivl tilbage om, at man ogsaa i vort Land evner at tage med Beslutsomhed paa Landsforræderi. Men hvad jeg gerne vilde understrege ved denne Lejlighed, er, at denne Straffelov handler kun om de Forseelser, som bør straffes med Fængsel eller Død. En lang Række Forhold, som i det danske Folks og dette høje Tings Øjne har været forkastelige — selv om de altsaa ikke har været alvorlige nok til at bære disse strenge Straffe —, omfattes ikke af Loven. Vi ved fra den Debat, som har fundet Sted her, at den højtærede Regering har andre Midler i Baghaanden end Frihedsberøvelse for dem, der har udnyttet dette Lands Magtesløshed mere, end det lader sig forsvare. Alt det er i sin Orden. Men der findes en tredje Kategori af Borgere, som hverken har handlet mod denne Straffelovs Bestemmelser eller beriget sig paa dette Lands Bekostning, men alligevel i Menneskers Øjne har handlet aabenbart i Strid

med den uskrevne Lov i vore Hjerter. Om denne Kategori er det, jeg taler. Et æret Medlem sagde forleden Dag under Behandlingen af disse Lovforslag, at det afgørende maatte være Sindelaget, det Sindelag, som hver enkelt havde mødt Besættelsen med. Han rørte her — forekommer det mig — ved noget meget væsentligt. Husker vi tilbage til Tiden omkring 9. April 1940, de første Maaneder derefter, saa ved vi, at Sindelaget i Begyndelsen var det eneste Vaaben, det danske Folk havde, og derfor var det saa afgørende, at Sindelaget var i Orden, og saa afgørende, at de Folk, som sad i Samfundslivets høje Stillinger, ogsaa havde det rette Sindelag.

Men der findes nogle enkelte sindelagsvage, som indtager saa fremskudte Stillinger, at de falder meget stærkt i Øjnene, og særlig stærkt, fordi der nu, støttet paa deres Anbringender over for de Bestyrelser, som maaske har rejst Kritik af deres Holdning, støttet paa alt for knappe, alt for lidt udtømmende Meddelelser i Aviserne, mere og mere breder sig den Opfattelse, at saadanne enkelte Personer — og jeg skal nævne to her — kan bevare deres borgerlige Agtelse og den høje Stilling, de indtager, i Kraft af, at de har bidraget til Modstandsbevægelsens Arbejde med betydelige Beløb.

Jeg tror, at det vil være det rigtigste og sundeste, at det fra denne Talerstol siges, at der naturligvis ikke kan være blevet modtaget Afladspenge, og at det beror paa en fuldstændig Fejltagelse, hvis man tror, at saadanne Personer, uanset om de har støttet det ene eller andet Formaal, af den Grund skal være anderledes stillet over for Spørgsmaalet om, hvorledes deres Stilling var paa det Tidspunkt, da deres Sindelag og de store Stillinger, de indtog, burde have været med til at støtte det danske Folk og stive det af.

I Foraaret 1944 forelaa der Meddelelse om, at Direktøren for Københavns almindelige Boligselskab, Boldsen, havde været Deltager i et Møde i „National Studenterkaktion“. Mødet havde fundet Sted i 1941, og han havde da givet et Bidrag til denne nazistiske Organisation. Illegale Blade bragte Oplysningen videre, og Direktør Boldsen fik derfor Lejlighed til at udsende et Forsvarsskrift, hvori han undskyldte sig med, at han ikke vidste, hvilken politisk Stilling „National Studenterkaktion“ havde, at han straks trak sig ud af det, da den nazistiske Politik gik op for ham, at hans Bidrag var meget beskedent, og at han i øvrigt mente, at han burde bidrage til Opfyldelsen af den Politik, som officielt førtes.